

הקבצנית מלוקרנו

היינריך וון קלייסט

לרגלי הרי האלפים, באזור לוקרנו שבצפון איטליה, עומדת טירה ששייכת הייתה למרקוז אחד. היום, כשנוסעים מסנט גוטרד ניתן לראות את חורבתה. בטירה היו חדרים רבים ומרווחים.

יום אחד המרקוזה, שראתה אישה קבצנית זקנה לפני שער הטירה, ריחמה עליה וציוותה להשכיבה על מצע קש באחד מחדרי הטירה. המרקוז חזר מהציד ובמקרה נכנס לחדר זה כדי לשים בו את נשקו. כשראה את האישה אמר לה לקום ממשכבה הפשוט ולשכב אחרי התנור. האישה קמה אך החליקה, נפלה על הרצפה ונפגעה קשות. בכל זאת היא קמה, עדיין בקושי רב, תוך גניחות והאנחות, נשכבה כפי שאמר לה המרקוז, ושם מתה.

שנים רבות אחר כך מלחמות ובצורת רוששו

את המרקוז. אביר מפירנצה שביקר אצלו ביקש לרכוש את הטירה, בעיקר בגלל מיקומה היפה. למרקוז היה חשוב מאוד לבצע את העסקה והורה לאישתו לשכן את האורח בחדר האורחים יפה ומרוהט בטעם טוב. אך הזוג הופתע מאוד כאשר האביר ירד אליהם באמצע הלילה, וטען כי בחדר בו ישן מתהלכות רוחות רפאים. למרות שלא ראה דבר, שמע רעש של קש וכאילו מישהו, בצעדים איטיים, תוך גניחות ואנחות, עובר אל מתחת לתנור.

בלי להבין למה, המרקוז נבהל מאוד. אך הוא ניסה להתבדח ואמר שיקום מיד וילך יחד עם האביר לעבור את שארית הלילה בחדר האורחים הזה. אלא שהאביר ביקש רשות לבלות את הלילה יושב בכורסה בחדרם, ובבוקר מיהר לרתום את סוסיו ונסע משם. המקרה הזה, שהתפרסם ברבים, הפחיד מאוד קונים אפשריים אחרים ובין עובדי הבית התפשטה שמועה על רוחות רפאים המסתובבים בחצות בחדר האורחים.

כדי להזים את השמועות החליט המרקוז
בעצמו לבחון את הדבר. הוא ציווה להכין לו
מיטה בחדר האורחים לקראת הערב ונשכב
שם, אך לא ישן. ואמנם בחצות שמע רעש
שדמה כאילו מישהו קם ממצע של קש, עובר
את החדר ותוך גניחות ואנקות נשכב שוב
אחרי התנור. למחרת המרקוזה, אישתו,
שאלה אותו על מה שקרה בלילה. הוא
תחילה השתמט מתשובות ברורות ובסוף,
כאשר נעל היטב את חדר האורחים, הודה
שרוחות רפאים אמנם נמצאים שם. היא
נבהלה מאוד מדבריו וביקשה שלפני שהדבר
יתפרסם, יבלו שניהם ביחד באותו החדר, כדי
לבחון את הדבר בדם קר.
הם צירפו אליהם משרת נאמן ביותר
שלהם, ואמנם גם בלילה הזה שמעו את
הרעשים המפחידים.
מאחר שרצו מאוד למכור את הטירה,
התגברו על הבושה וביקשו גם מהמשרת לא
לספר את האמת אלא רק לדבר על מקרה
כבלתי חשוב, שניתן להסביר בצורה פשוטה

כלשהי.
בלילה הבאה, בדפיקות לב, הם עלו שוב
לחדר האורחים, ולפני הדלת מצאו כלב
שלהם, שבמקרה שוחרר מהשרשרת. הם
שמחו שימצא איתם עוד נפש חיה אחת
והכניסו גם את הכלב לחדר. הם התיישבו על
המיטה, בלי להתפשט, הדליקו שני נרות,
המרקוז אחז בחרב ובשני אקדחים. הכלב
נשכב על הרצפה ונרדם שם בזמן שהם
שוחחו ביניהם.
ושוב בדיוק בחצות נשמע הרעש המפחיד.
מישהו שלא ניתן לראותו התרומם על קביים
בפינת החדר, נשמע רעש של קש ואחר כך
צעדים טפ-טפ-טפ! באותו רגע התעורר הכלב
ותוך נהימות ונביחות נרתע לאחור כאילו
מישהו מאיים עליו. למראה הזה סמרו
שערותיה של המרקוזה והיא פרצה מהחדר.
המרקוז זעק "מי שם?" ומאחר שאיש לא ענה
ירה כמו משוגע לאוויר בכל הכוונים.
המרקוזה אספה מקצת של חפציה וברחה,
אך כשרק עברה את השער ראתה את הטירה

מוקפת להבות אש סביב.
למרות כל בקשותיה של המרקיזה איש לא
הצליח להציל את בעלה, שנפטר בצורה
האיומה ביותר. עצמותיו הלבנות, שנאספו על
ידי אנשי הכפר, מונחות עד היום בחדר, בו
אמר לקבצנית העלובה לקום ממשכבה.